

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vöxstur um klettar og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hefur tú rikið mitt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ekki við,
:: sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið. ::

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftur meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú : Nú ræðist eg teg.